

den Forudsætning, hvorfra Keiseren af Rusland og de øvrige contraherende Magter maae være gaaede ud. Det er saaledes bekendt, at, efterat Keiseren af Rusland havde erklæret sig villig i at renoncere paa sine Arvesfordringer i Holsteen og overladt Kongen af Danmark Initiativet til at vælge en Thronfølger, saa udpegedes først hertil ikke Hans Højhed Prinds Christian, men derimod en Fyrste af det oldenborgske Huus, i nær Slægt med det russiske Huus og de Cognater, som stode nærmest som Arveberettigede til Danmarks Throne, og som være villige i at renoncere. Men, mine Herrer, troer nu Rogen af dem, at, naar først den danske Krone var bleven overført paa en oldenborgsk Fyrste, at der da nogensinde kunde blive blot Tanke om at bringe den tilbage paa en af de danske Cognaters Hoved (Jol), Nei, saavel Keiseren af Rusland, som de andre contraherende Magter, maae have staaet i den Formenting, at man herhjemme ikke lagde synderlig Vægt paa Dvindelinens Vedbliven til Arv. Ligesom jeg saaledes troer, at det paa Grund af Manden i Londontractaten ligefrem kan forudsættes, at den nugældende Arveløvs Ophævelse er en uadskillelig Deel af denne, saaledes troer jeg ogsaa, at Tractatens Ord tale derfor. Man indvender vel, at der ikke i Tractaten staaer Noget om, at Dvindelinens Ret er ophævet. Ja, det er rigtigt, det staaer der ikke, men det behøver der heller ikke at staae. Vilde man have forbeholdt Dvinderne Ret, saa maatte det udtrykkeligt være udtalt i Tractaten, og det er heller ikke skeet. Man paaftaaer ogsaa, at det skulde være en Modsigelse, at Keiseren af Rusland har forbeholdt sig sin Rettighed, naar engang Prinds Christians mandlige Et uddør, og man siger, at, naar det er skeet, saa maatte Danmark ligesaa godt kunne gjort Fordringen paa Dvinderne Ret gjældende. Jeg svarer hertil, at Keiseren af Ruslands Renonciation ikke er i Strid med Principet for Rigets Integritet (Hør!), thi det vil vel erindres, at Keiseren af Rusland kun reserverer for sig og mandlige Arvinger, og det er et meget vigtigt Udtryk. Der er altsaa aldeles ingen Tanke om, at dette kunde have nogen svækkende

Indflydelse paa Rigets Integritet (Jol). Paa ingen Maade. Derimod kan den agnatiske cognatiske Arvesølge komme til at splitte Riget og staaer selvfølgelig i Strid med Principet for Rigets Integritet, medens det er givet, at den agnatiske Arvesølge, engang anerkjendt, ikke vil splitte Riget, fordi den agnatiske Arvesølge er anerkjendt ogsaa i de Dele af Holsteen, som maaskee ellers kunde abskilles. Den agnatiske Reservation, som Keiseren af Rusland har taget, staaer saaledes ikke, saaledes som Tilfældet kunde blive med den agnatiske cognatiske Arvesølge, i Strid med Integritetsprincipet (Flere Stemmer: Jol). Paa ingen Maade. Ja — siger man fremdeles —, men saa løber man jo dog den Fare, at Keiseren af Rusland i sin Tid, naar Arveledighed indtræder, kan tilvende sig hele Riget og sætte dets Krone paa en russisk eller oldenborgsk Fyrstes Hoved. Ja, mine Herrer! I den Anledning skal jeg blot henvise til, hvad saavel den høitærede Premierminister som det meget ærede Medlem fra Frederiksborg Amts 4de Valgkreds (Madvig) have udtalt. De finde ikke, at der i denne mulige Fordring fra den russiske Side ligger nogen Fare, de frygte ikke for, at Keiseren af Rusland skulde ville, at Danmarks Throne overføres paa en oldenborgsk eller en russisk Prinds. Men forøvrigt er det min Overbeviisning, at Danmark staaer langt bedre, naar engang Prinds Christian og hans mandlige Slægt uddør, og vi da ikke have en sødt Cognat, der skal concurrere med en mulig russisk Fordring, end naar det Modsatte er Tilfældet. Jeg troer nemlig, at, naar det Tilfælde skulde indtræffe, ville vi befinde os i samme Stilling som nu, og Londonnertractatens 2den Artikel har da anerkjendt, at den regjerende Konge, i Forening med Landets Repræsentation, kan designere en Thronfølger, som kan optræde som Concurrent imod den russiske Regjerings Fordring (Flere Stemmer: Det vil være en uberettiget Concurrent!). Nei, paa ingen Maade. Han kan ikke kaldes en uberettiget Concurrent, naar han designeres af Kongen i Forening med Landets Repræsentation. Er der derimod i det forudsatte Tilfælde en Cognat, da kan denne for det Første, — hvad Ingen kan vide, — være en Person,